

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chelminowski, wiadomości potocznych Bogdan Piotrowski, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, wszyscy w Poznaniu

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Nr. 515 Wydanie P

Poznań, wtorek dnia 13 listopada 1934

Rok 29

Poznań, 12 listopada.

Właściwe cele

Czytając codzienną prasę niemiecką, niewiele dziś z niej możemy się dowiedzieć o rzeczywistych wytycznych i celach polityki Trzeciej Rzeszy wobec Polski. Prasa ta uległa zupełnemu „zglajchszaltowaniu” nie tylko w dziedzinie polityki wewnętrznej, ale także zagranicznej; samodzielnych poglądów wyrażać jej wogóle nie wolno, a informacje polityczne podawane być mogą przez nią tylko w takim zakresie i w takim zabarwieniu, jakie przepiszą zgóry Hitler, Rosenberg i Goebbels.

Od roku przeszło trwa ze strony niemieckiej kokietowanie Polski, przejawiające się m. i. w tem, że dziennikom nie wolno pisać źle o naszym kraju, — przeciwnie, otrzymały one instrukcję zamieszczania jak największej ilości życzliwych korespondencji i artykułów o Polsce, jej ludności i kulturze. Owe korespondencje i artykuły w dużej części opracowywane są zresztą nie w redakcjach poszczególnych dzienników, ale w agencjach prasowych; świadczy o tem fakt, że częstość jedna i ta sama rzecz pojawia się równocześnie w kilkunastu lub nawet kilkudziesięciu pismach.

Nie twierdzimy, że treść tych korespondencji i artykułów jest zawsze i w całości obłudna i kłamana, — w wielu wypadkach jest tak jednak niewątpliwie, inaczej bowiem trudno byłoby wyjaśnić zmianę tonu, jaka zaznaczyła się w najbardziej nawet hakaty-stycznych wydawnictwach (w rodzaju „Ostlandu”), w których skład redakcji pozostał ten sam, co przed przewrotem hitlerowskim. Widać tu wyraźnie komendę zgóry, widać też w konsekwencji, że ów kurs „polonofilski” w prasie Trzeciej Rzeszy jest zwykłym manewrem taktycznym, mającym dopomóc do zrealizowania pewnych celów polityki niemieckiej.

Jakież to cele? Jeden z nich jest aż nadto widoczny. Chodzi o rozluźnienie, w miarę zaś możliwości nawet zupełne rozerwanie węzłów, łączących Polskę z Francją, Czechosłowacją, a nawet Rumunją. Cel ten dyplomacja niemiecka zdołała, niestety, w pewnej mierze osiągnąć, do czego obok błędów naszych sterników polityki zagranicznej — przyczyniła się także niezawsze zręczna i niezawsze odpowiadająca naszemu mocarstwowemu stanowisku polityka Quai d'Orsay. Jakże jednak — po tem poróżnieniu Polski z jej sprzymierzeńcami — są dalsze zamiary Hitlera i jego najbliższych współpracowników?

Porzućmy „zuniformowaną” i wyjalowioną zupełnie prasę codzienną, a sięgnijmy do dwóch miesięczników, w których wypowiadają się najwybitniejsi publicyści partii hitlerowskiej, — do „Wille und Macht” i „Nationalsozialistische Monatshefte”. Istotnie, w ostatnich numerach obu tych czasopism znajdujemy artykuły, pozwalające na wyciągnięcie wielu ciekawych wniosków.

W „Wille und Macht” jeden z naj-

Polityczna gra Niemiec

Starają się pozyskać zaufanie Anglii, robiąc jej szereg ustępstw natury finansowej, aby otrzymać zgodę na zbrojenia — Znamienne zabiegi we Francji

London. (Tel. wł.) Niemcy pragną usilnie dojść do porozumienia z Anglią i za jej pośrednictwem umożliwić sobie powrót do Genewy, aby móc tam pilnować bezpośrednio obchodzących ich spraw, a zwłaszcza, w związku ze zbliżającym się plebiscytem w Zagłębiu Saary.

Dlatego też Ribbentropp wygrywa tu takie atuty, jak przede wszystkim gotowość ponownego udziału w pracach Ligi Narodów, dalej zagwarantowanie niepodległości Austrii, oraz rozpoczęcie układów w sprawie wschodnio-europejskiego paktu.

Dalej dla zjednania sobie Anglii Niemcy proponują jej spłatę długów handlowych w wysokości 100 milionów marek i ofiarowali jej tytułem zadatku 8 milj. marek, a równocześnie zdecydowali się na całkowitą realizację kuponów brytyjskiej części pożyczki Davesa i Younga.

Wzajemnie tego Niemcy domagają się przyznania im prawa do zbrojenia się.

Paryż. (PAT.) „Le Petit Journal” zwraca uwagę na to, że w ciągu ostatnich dni ambasador niemiecki Koester dwukrotnie złożył wizytę min. spraw

zagranicznych Lavalowi.

Ze względu na to, że sprawa Saary była równocześnie przedmiotem ożywionej wymiany poglądów między Rzymem, Brukselą, Londynem i Paryżem, możnaby przypuszczać, że w czasie rozmowy amb. Koestera z min. Lavallem poruszano wyłącznie tę kwestję.

W rzeczywistości jednak — zdaniem dziennika — przyjazd ambasadora francuskiego w Berlinie François Ponceta do Paryża i jego konferencje na Quai d'Orsay świadczą o tem, że podróż ta musiała pozostawać w związku z zagadnieniami natury bardziej ogólnej.

Dziennik przypuszcza, iż pobyt ambasadora Ponceta należy połączyć ze sprawą ewentualnego bliskiego zwrotu w stosunkach między Francją a Niemcami. Wprawdzie nie ulega wątpliwości, iż kwestja plebiscytu w Zagłębiu Saary grozi wywołaniem napięcia w stosunkach francusko-niemieckich, ale niemniej jest prawdą, iż nerwowość, jaka okazuje z tego powodu Rzesza, pochodzi w znacznej mierze z faktu, że nie zdołano dotychczas wytworzyć bardziej pomyślniej atmosfery między Berlinem a Paryżem.

zdołniejszych pisarzy narodowo-socjalistycznych Johann von Leers rozwodzi się obszernie nad „drogą nacjonalizmu polskiego” („Der Weg des polnischen Nationalismus”). Scharakteryzowawszy rozwój polskiej myśli politycznej od r. 1863 aż do czasów dzisiejszych, p. von Leers opisuje po swojemu obecny układ stosunków w Polsce. Autor stwierdza, że w dalszym ciągu stoją naprzeciw siebie dwa obozy: jednym z nich jest obóz Dmowski, antyniemiecki i „panslawistyczny”, drugim obóz Piłsudskiego, uważający Rosję za głównego wroga Polski i pragnący „współpracy z Niemcami”.

Cały dalszy rozwój stosunków polsko-niemieckich zależy — zdaniem p. von Leers — od tego, za którym z obozu tych zwalczających się obozów opowie się młodzież polska:

„Czy pojmie ona — pyta autor — także wewnętrznie myśl porozumienia z Niemcami, czy też, obciążona tradycjami starych narodowych demokratów, będzie się uparcie trzymała idei dziejowego przeciwieństwa do Niemiec?”

P. von Leers jest pod tym względem pełen różowych nadziei. Podkreślając z radością, że część młodzieży oderwała się od Stronnictwa Narodowego (informacje autora są tu zresztą grubo nieściśle i przesadzone), wzywa on z patosem całe młode pokolenie polskie, by poparło politykę obozu „sanacyjnego”, idącą ku zbliżeniu się z Niemcami — i tem wezwaniem kończy swe wywody.

Artykuł p. von Leers, tak pod wieloma względami pouczający, zawiera wszakże jedną zasadniczą lukę: nie wyjaśnia on mianowicie, jaką cenę ma Polska zapłacić za owo zbliżenie się z Niemcami i na czem ma ta przyszła wspólna polityka polsko-niemiec-

ka polegać. Na to pytanie dają nam zato niedwuznaczną odpowiedź wywody innego publicysty narodowo-socjalistycznego, Ottona Webera-Krohsego, jakie ukazały się w październikowym zeszycie „Nationalsozialistische Monatshefte” p. n. „Prusy Wschodnie jako forpoczta Rzeszy na bliskim Wschodzie”.

P. Weber-Krohse, nawiązując do koncepcyj ministra pruskiego von Hertzberga, jednego z najwybitniejszych doradców Fryderyka II-go, rozwija program związania ludów Europy wschodniej węzłem federacyjnym, przyczem ośrodek tej federacji miałyby naturalnie stanowić Prusy. Słowem mamy tu do czynienia z inną tylko formą imperjalizmu pangermańskiego, przyczem autor, przy pomocy wspomnień historycznych, zupełnie wyraźnie określa rolę, jaka w tej przyszłej „federacji”, dyrygowanej z nad Szprewy, przypadłaby Polsce. Polskę należałoby mianowicie „zwrócić frontem ku morzu Czarnemu, przez co stała się pożądaną za Kazimierza Wielkiego i Jagiellonów, natomiast dowieść jej, że aktywna polityka polska nad Bałtykiem jest politycznym paradoksem”.

W tym kierunku — zaznacza p. Weber-Krohse — wpłynęli na Polskę niemieccy władcy Prus Wschodnich. Jak wczoraj, tak i dzisiaj misją dziejową tej prowincji jest nieść na wschód pruską „myśl federacyjną” (czytaj: imperjalistyczną); stąd waga Prus Wschodnich dla Rzeszy Niemieckiej:

„Już Fryderyk Wilhelm I — przypomina autor — powiedział, że chętnie zrezygnowałby ze wszystkich posiadłości pruskich nad Renem, jeśli za to, otrzyma Starogard, Chojnice i Kościerzynę, a przez to most do Prus.”

Słowem na postawione przez nas na wstępie pytanie p. Weber-Krohse

Francuski minister spraw zagranicznych, przystępując do załatwienia spraw, związanych z plebiscytem, nie rezygnuje bynajmniej z zamiaru rozpatrywania zagadnienia francusko-niemieckiego w całej jego rozciągłości, a więc i zastanowienia się nad stanowiskiem Rzeszy do spraw zbrojeń i nad stosunkiem Berlina do Genewy.

Działalność von Ribbentroppa i artykuły prasy niemieckiej świadczą o tem, że sprawy te mogą wkrótce stać się aktualne.

Optymizm Papena

Wiedeń. (PAT.) Von Papen wygłosił przemówienie w klubie angielsko-amerykańskim w Wiedniu. Von Papen wyraził się optymistycznie o przyszłości stosunków austriacko-niemieckich i twierdził, że wszelkie istniejące trudności zostaną wkrótce pokonane.

Mówca zaznaczył, że w dziedzinie gospodarczej już obecnie stwierdzić należy ożywienie obrotów towarowych. Von Papen podkreślił wreszcie, że Niemcy dążą nie do politycznej, lecz do duchowej unji z Austrią.

daje odpowiedź w wyrazistości swej nie pozostawiającej nie do życzenia: Trzecia Rzesza pragnie wrzucę Polskę w rydwan swej polityki, zmierzającej do zapewnienia Niemcom hegemonii w Europie środkowo-wschodniej; Polska ma być ponownie odepchnięta od Bałtyku, choćby poto, by w myśl oświadczenia Fryderyka Wilhelma I stworzony został „most” między Prusami Wschodnimi a „macierzą” niemiecką; wzamian za to Niemcy „laskawie” dozwolą nam na ekspansję ku morzu Czarnemu, czyli na awantury wojenne w kierunku Ukrainy, co równałoby się rzuceniu rękawicy całemu państwu rosyjskiemu...

Oto cena, jakaby miała zapłacić Polska za „porozumienie” z Niemcami, oto wytyczne przyszłej wspólnej polityki polsko-niemieckiej, jaką miałyby poprzeć — w myśl wezwań p. von Leers — nasze młode pokolenie... Dla informacji dodać zaś należy, że „Nationalsozialistische Monatshefte”, w których ukazał się cytowany przez nas artykuł, są, jak czytamy w nagłówku, „centralnym czasopiśmie politycznym i kulturalnym” Partii Narodowo-Socjalistycznej, a funkcje ich naczelnego redaktora sprawuje sam p. Alfred Rosenberg, faktyczny minister spraw zagranicznych Trzeciej Rzeszy.

Publicystom hitlerowskim winniśmy wdzięczność za ich wyjątkową, jak do tej pory, otwartość. Uważamy jednak za swój obowiązek odpowiedzieć im ze swej strony również otwarcie, a zarazem z całą stanowczością, że Polska takiej ceny za „porozumienie” czy zbliżenie się z Niemcami już po raz drugi w historii swej nie zapłaci. Nadzieje zaś na pozyskanie młodego pokolenia polskiego dla takich koncepcyj są już doprawdy naiwnością polityczną pierwszej klasy.

Wizyta Goemboesa w Rzymie

(Od naszego korespondenta.)

Rzym, 10 listopada.

Wizyta premiera Goemboesa w Rzymie miała na celu zbadanie pulsu przyjaźni węgiersko - włoskiej w nowym położeniu międzynarodowym, w jakim znalazły się Węgry. Niezbędnym uzupełnieniem tej przyjaźni była, jak wiadomo, w przekonaniu polityków węgierskich przyjaźń włosko - niemiecka. Tak jak rzeczy dziś stoja, ta ostatnia niema jednakże szans na rychłe odnowienie i z tego politycy węgierscy zdają sobie sprawę.

Przedział, jaki dzieli Rzym i Berlin od czasu wypadków wiedeńskich z końca lipca r. jest głęboki, choć Włochy chętnie wypełniłyby go ustępstwami na rzecz Niemiec gdziekolwiek, byle tylko Berlin ustąpił na punkcie Austrii. Tymczasem z konieczności, t. j. z obawy „Anschlussu”, Włochy muszą się liczyć z Małą Ententą, główną przeciwniczką Węgier.

Dwa długie spotkania z Mussolinim, z których jedno trwało przeszło dwie godziny, dostarczyły premierowi węgierskiemu dość materiału do oceny warunków, wśród jakich odtąd współpraca węgiersko - włoska może się rozwijać. Współpraca ta opiera się formalnie o protokoły włosko - austriacko - węgierskie, podpisane w marcu br., a więc w czasie kiedy sprawa „Anschlussu” nie objawiła się jeszcze w całej dramatycznej rzeczywistości. Ale istotna, nie pisana tej współpracy treścią była rewizja traktatów, ta ewangelja polityki węgierskiej.

Goemboes usłyszał niewątpliwie raz jeszcze z ust Mussoliniego, że sprawa Austrii, z której Węgry nie miały zamiaru ani interesu robić taranu przeciwko Niemcom, jest dla Włoch kwestją, która góruje w całej jej polityce. Premier węgierski uświadomił więc sobie, ile złudzenia było w rewizjonistycznych rachubach węgierskich w oparciu o Rzym i Berlin, skłóconych potencjonalnie przez problem austriacki. Jeden Berlin wiedział, do czego zmierza. Rzym ludził się co do intencji polityki niemieckiej, nie podejrzewając jej wiarygodności, a co do Budapesztu, to ten nie przypuszczał, że Włochy tak dalece zechcą uczynić ze sprawy „Anschlussu” kwestję racji stanu.

Prostu politycy węgierscy bagatelizowali istotę rzeczy w stosunkach włosko - niemieckich, wypływającą z położenia i nakazów geografii, przez co też doprowadzili do dzisiejszej trudnej sytuacji Węgier.

Włochom zależałoby i zależy dziś na rozszerzeniu protokołów włosko - austriacko - węgierskich na państwa Małej Ententy, bo protokoły to gwarantują najlepiej punkt widzenia włoski w sprawie Austrii. Mała Ententa atoli.

Sprawa zmiany Konstytucji

W kołach, zbliżonych do B. B., utrzymują, że referent projektu zmian konstytucji, sen. W. Rostworowski oraz senatorowie, zasiadający z ramienia klubu rządowego w komisji konstytucyjnej, otrzymali już wskazówki, jakiej zmiany mają wprowadzić w projekcie, uchwalonym przez Sejm dnia 26 stycznia r. b.

Najważniejszą ze zmian merytorycznych ma być usunięcie t. zw. systemu elitarnego i ujęcie ordynacji wyborczej do Senatu w osobną ustawę. Podstawą tej ustawy będzie wprowadzenie obok senatorów pochodzących z wyborów, z których składać się będą dwie trzecie izby, jednej trzeciej senatorów, mianowanych przez Prezydenta Rzplitej.

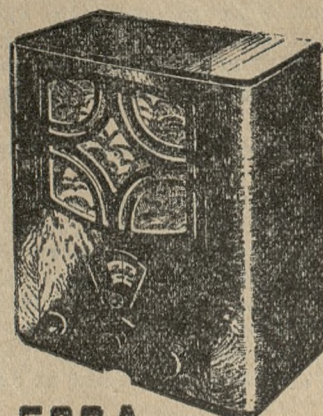
Pod względem formalnym projekt pozbędzie się swej „teżowości” i zostanie przekształcony w normalny projekt ustawy.

jak to widać również z ostatniej mowy ministra Benesza, skłonna jest raczej rozwiązać problem austriacki w porozumieniu z Niemcami.

W ostatnich czasach stosunek Włoch do Małej Ententy pogorszył znowu powikłania włosko - jugosłowiańskie na tle zabójstwa króla Aleksandra i kwestji chorwackiej. W Białogrodzie panuje duże rozjątrzenie z powodu nie wydania przez Włochy dr. Pavelića, uważanego za duchowego kierownika mordy marsylskiego.

Strona ekonomiczna protokołów wychodzi głównie na korzyść Austrii. Węgry więc nie tylko politycznie, ale i ekonomicznie uważają się za pokrzywdzone. Minister Goemboes nie wyjechał z Rzymu uspokojony. Rozdźwięków i niedociągnięć, jakie wystąpiły na jaw w stosunkach węgiersko - włoskich pod wpływem zmian w położeniu międzynarodowym, nie jest w stanie wyrównać zapowiedziane wzmocnienie porozumienia na polu kulturalno-intelektualnym.

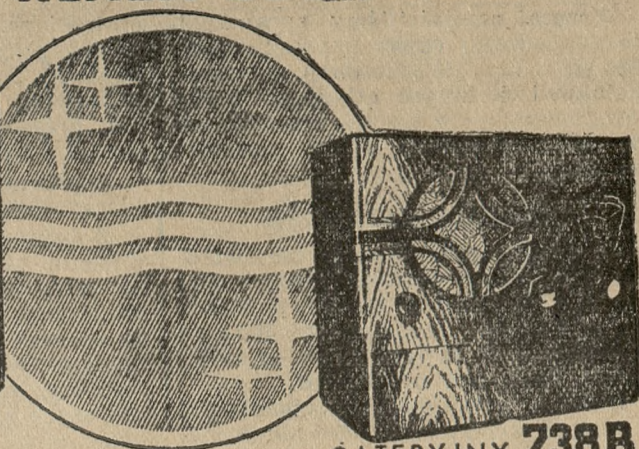
Tymczasem wiadomości, jakie tu nadchodzą z Wiednia o posunięciach narodowych socjalistów austriackich, którzy razem z dawnymi wszechniemcami próbują obejść pozycje i zdobyć Wiedeń powoli pod formą współpracy z obecnym rządem Schuschnigga, wywołały tu poważne zaniepokojenie. — Przyjęcie przez Schuschnigga przedsta-

522A DO SIECI

PHILIPS 522 A Superheterodyna z Okłoda na prąd zmienny. 5 najnowszych lamp Philips Miniwatt ze słynną Okłoda AK 1, 3 pentodami i 1 Duo-diodą. Pierwszorzędna czułość, selektywność i daleki zasięg. Urządzenie przeciwfadingowe. Regulator barwy tonu.

LUKSUSOWA KLASA ODBIORNIKÓW!

BATERYJNY 738B

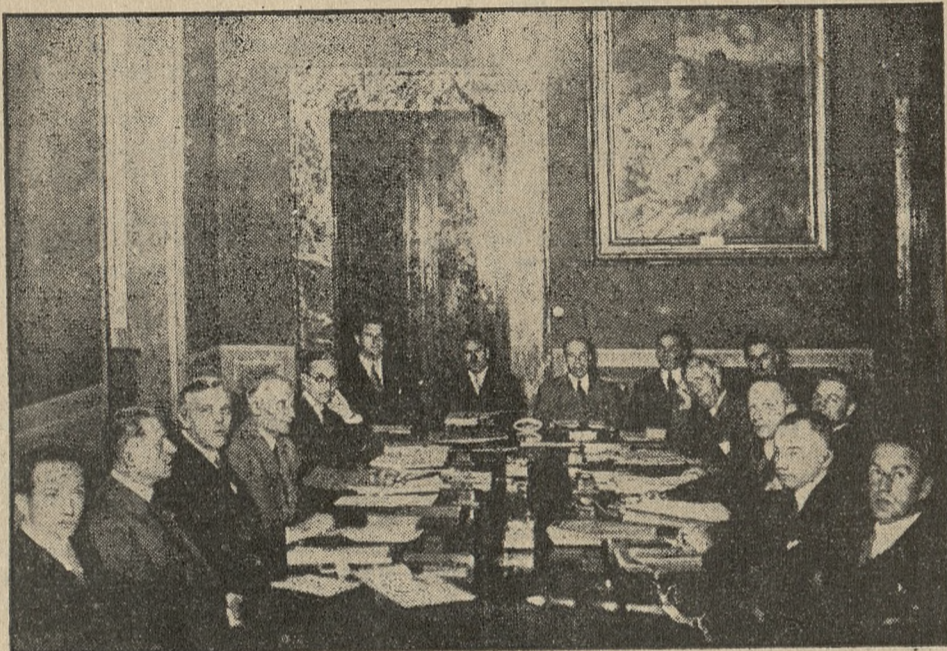
PHILIPS 738 B Super-Inductance. Luksusowy 6 lampowy odbiornik bateryjny, 3 obwodowy. Idealna selektywność. Zasięg na całą Europę. Automatyczna regulacja siły głosu. Regulator barwy tonu.

PHILIPS „Ku radości życia przez radio Philipsa!”
PHILIPS JEST NAJWIĘKSZYM W ŚWIECIE WYTWÓRCĄ RADJOAPARATÓW

1934 R. 1

wielieli tych ugrupowań spotkało się tu z krytyką i w związku z tem pozostaje zapowiedziany przyjazd kanclerza austriackiego do Rzymu.

S. M.

„Komitet trzech” obraduje w Rzymie nad sprawą Saary.

O sprawach zagranicznych

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego”).

Warszawa, 11 listopada.

W Sejmie nie było exposé rządowego, to też z rządowej strony nie była poruszona polityka zagraniczna.

Pierwszy z mówców w dyskusji, prof. Rybarski, nie poruszył tego tematu, ponieważ już świeżo wydział polityczny Stronnictwa Narodowego ogłosił komunikat bardzo wyraźny, określający pozytywnie stanowisko obozu narodowego i odnoszący się z zastrzeżeniami do obecnej linii oficjalnej polityki zewnętrznej. Przypominamy, że w tym komunikacie podkreślono z naciskiem znaczenie sojuszu polsko-francuskiego jako podwaliny systemu zagranicznej polityki polskiej oraz wskazano na konieczność ścisłych stosunków z państwami Małej Ententy.

Ludowcy przez usta prezesa swego klubu uznali posunięcia min. Becka na terenie genewskim w sprawie mniejszości narodowych za racjonalne. Słuszne są, zdaniem ludowców, starania o dobre stosunki z wszystkimi sąsiadami, ale natomiast budzi niepokój stan rzeczy z Francją, z którą sojusz jest podstawą polityki polskiej. Tym słowom towarzyszyły ze strony parlamentu gorące oklaski. Wreszcie pos. Róg wyraził oregnienie polepszenia się stosunków z Rumunią i Czechosłowacją i ubolewał, że Sejm nie jest poinformowany o polityce zagranicznej.

W imieniu P. P. S. przemawiał pos. Żulawski. Wiadomo, że P. P. S. była dawniej za najlepszymi stosunkami z Niemcami, a ratyfikacja traktatu handlowego z Niemcami została uchwalona w Sejmie głosami klubu rządowego oraz P. P. S. Od czasu Hitlera stosun-

ki uległy zmianie. Pos. Żulawski nazywał postępowanie min. Becka „ucieczką przed odpowiedzialnością”, gdyż minister pomimo obietnic nie wygłosił exposé. Tymczasem zaś na terenie międzynarodowym dzieją się poważne przesunięcia. Widzimy oziębienie stosunku z Francją, jesteśmy świadkami kampanji przeciwko Czechosłowacji, podczas gdy równocześnie zacieśniają się węzły przyjaźni z Hitlerem. Wystąpienie p. Becka w Genewie pos. Żulawski pominął pod względem merytorycznym, nie mniej zaznaczył, że traktat mniejszościowy został nam narzucony. Natomiast nie rozumiał racji podważania traktatu, na którym opiera się był Polski.

Jest to znamienne, bo P. P. S.-owcy głosowali przeciwko ratyfikowaniu traktatu wersalskiego, a należeli zawsze do obrońców traktatu o mniejszościach. To też wystąpienie pos. Żulawskiego jest objawem znacznej przemiany.

Dla przewodcy ukraińskiego U. N. D-a i klubu ukraińskiego dr. D. Lewickiego wystąpienie p. Becka jest jednostronnym wypowiedzeniem traktatu o mniejszościach przez Polskę, czego Ukraińcy nie mogą przyjąć do wiadomości. Nie mogą też oni zrzec się prawa odwoływania się do Ligi Narodów i nie zaniechają tego do czasu uregulowania stosunków polsko - ruskich.

Przeciwko obecnej metodzie polityki zagranicznej wystąpił ostro pos. Tempka, rzecznik Chrześcijańskiej Demokracji (kierunku sen. Korfantego), zarzucając, że polityka oficjalna jest zakonspirowana przed społeczeństwem.

W czasie ostatnim nastąpiło zbagatelizowanie dawnych sojuszy, a nawiązywanie nowych. Zdumienie ogarnia, że się nawiązuje stosunki ścisłe z temi państwami, które pragną obalenia traktatu wersalskiego. Wszyscy pragniemy dobrych stosunków z Niemcami, lecz od tego pragnienia do przejawów braterstwa jest jeszcze krok bardzo daleki. Ubolewamy nad kampanją antyfrancuską w pismach „sanacyjnych”. Z Czechosłowacją pragniemy stosunków przyjaznych. Przyjaźń z Węgrami nie zrównoważy niepowodzeń naszej polityki nad Bałtykiem. Nasze stosunki z Francją niepotrzebnie doznały oziębienia.

Pos. Thon jako reprezentant Koła Żydowskiego nie godził się na politykę genewską min. Becka w sprawie mniejszości, choć Żydzi nie odwoływali się nigdy do Genewy. Dziwił się, dlaczego mamy się poróżnić z całym światem dla marnego związku z Niemcami. Jest za reagowaniem na uchybienia Francji, ale co innego reagować, a inna rzecz przejść do przeciwnego obozu.

Jedynym posłem, który akceptował całkowicie politykę rządu, był pos. Franz, reprezentant Zjednoczenia Niemieckiego. Był zadowolony z poprawy stosunków z Niemcami i wyraził nadzieję, że tak energicznie zapoczątkowany przez marsz. Piłsudskiego i kanclerza kierunek porozumiewawczy doprowadzi do stałych, serdecznych stosunków między obu narodami. Francja tę politykę porozumienia śledzi z największym niedowierzaniem. Polska ma jednak prawo przedsięwziąć wszystko, co służy dla jej dobra. Wyraził życzenie, żeby Polska znalazła się po stronie tych państw, które odmówiły przyjęcia Sowietów do Ligi Narodów.

W imieniu B. B. replikował pos. Miedziński, który do zagadnień międzynarodowych był szczególnie przygotowany. P. Miedziński brał udział w ostatnim zgromadzeniu Ligi Narodów w Genewie, a plotki zapowiadały mu karierę dyplomatyczną. Czy były bezpodstawne, niewiadomo.

W jego bardzo obszernym przemówieniu znalazł się, o ile chodzi o kwestje zagraniczne, ustęp, posiadający znaczenie enuncjacji półoficjalnej:

„We wszystkich pociągnięciach polskiej polityki zagranicznej wyraźnie jest zaznaczone, że nie zmieniamy one w niczem naszych sojuszy i zobowiązań. W umowie z Niemcami jest także wyraźnie powiedziane, że nie zmieniamy ona ani jednego przecinka, a miarodajne czynniki francuskie przynajmniej, że nie mają powodów mieć żadnej pretensji do Polski o unormowanie swego stosunku z sąsiadami. Francuscy mężowie stanu niekiedy lepiej, niż my sami określali, co jest niedobrego w stosunku między Francją a Polską. Polityka polska jest i będzie w dalszym ciągu wierna swym soюзom i przyjaźniom.”

Jak wiadomo, prasa francuska wyraziła pragnienie, by oświadczeniu temu odpowiadała rzeczywistość.

Jest rzeczą, godną specjalnego zanotowania, że wszystkie stronnictwa — z wyjątkiem Niemców — podkreśliły doniosłość i potrzebę ścisłego sojuszu z Francją, a przedstawiciel obozu rządowego z naciskiem to stanowisko aprobował, podkreślając tylko potrzebę utrzymania samodzielności politycznej.

H. W.

Rasizm w służbie Marsa

Z początkiem tego roku pisałem w „Kurjerze Poznańskim” na temat militarno-imperjalistycznej religii niemieckiej, skierowanej ku podbojom, a podobnej w pewnej mierze do islamu. W artykule tym wspominałem także najogólniej o tem, że rasizm jest dziś w Niemczech jednym z najważniejszych narzędzi moralnego przygotowania do wojny. Obecnie chciałbym temi sprawami zająć się trochę bliżej i szczegółowiej.

Najbardziej wojowniczy duch wykazuje w tej dziedzinie czasopismo „Die Sonne”, które równocześnie spełnia rolę herolda w dziedzinie reformacji religijnej, propagowanej przez obóz rasistów. Połączenie to jest wypływem głębokiej logiki wewnętrznej rasizmu, dotyczącej zarówno jego pomysłów religijnych, jak i starogermańskich tradycji wojennych i podbojowych. W obecnych rozważaniach wezmę pod uwagę jedynie treść tego czasopisma z roku 1933 oraz 1934. Są to przecie już lata ery hitlerowskiej, w których ze strony niemieckiej tak często szermuje się hasłami pokojowymi.

Najpierw przez cały rok 1933 publikuje Wilhelm Richter pełne patosu impresje z wojennej literatury niemieckiej, zatytułowane „Nordisches Erleben im deutschem Kriegsschrifttum”. W dwunastu miesięcznych przeglądach zaznajamia nas autor z powieściami, wspomnieniami i listami niemieckich uczestników wojny. Wszystko oczywiście, co bohaterkie, szlachetne, wielkie, uporczywe w walce i ofensywne, to nordyczne. Robota wybitnie propagandowa, przygotowująca Niemców moralnie do wojny.

Oprócz tego stałego feljtonu spotykamy poza tem artykuły, dotyczące wojska, wojny i przysposobienia moralnego do wojny. I tak w trzecim numerze pułkownik baron p. Berchem w artykule „Wehrsysteme” nawołuje do stworzenia w Niemczech wielkiego stałego wojska, opartego o powszechny pobór, a przeciwstawia się milicji, lansowanej wtedy przez generała Schleichera.

W numerze czwartym omawia G. Hildebrandt dzieje kultu Arminiusa, germańskiego wodza, walczącego z Rzymianami w artykule „Hermann der Cherusker ein deutscher Held in Gedächtnis und Dichtung seines Volkes”. W numerze piątym sięga Wilhelm Erbt w artykule „Munnstum und Gemeinschaft im alten Norden do czasów prehistorycznych i stara się udowodnić, że walka to najstarszy i najistotniejszy moment religijny ludów aryjskich i germańskich. Aryczyk, powiada Erbt, pojmował swoje życie jako walkę, którą prowadził jako człowiek spokrewniony z bóstwem. Nawołuje też Niemców do odbudowania w dzisiejszych czasach staroaryjskiego poglądu na świat.

W numerze szóstym major Alfred v. Wrochem ogłasza bardzo ciekawy artykuł pod tytułem „Wehrkraft und Wehrwille”. Zajmę się nim szczegółowiej w dalszych rozważaniach.

Zeszyt ósmy rocznika 1933 poświęca redakcja upamiętnieniu dziesiętnastej rocznicy wybuchu wojny. Spotykamy tam dwa artykuły, poświęcone postaci pisarza Gorch Focksa. Zeszyt otwiera motto z jego pism, w którym czytamy: „Wojna jest dla mnie poważną, wieczną sprawą, jest zjawiskiem boskim, które powinno być dla każdego błogosławieństwem... Zapewne chcę pokoju i modłę się oń gorąco i poważnie, ale też jako niemiecki człowiek chcę przejść wojnę, chcę aby mnie ona uświęciła”.

Z początkiem roku obecnego zdawało się, że „Die Sonne” zaprzestało swej roboty propagandowej w dziedzinie militarnej, gdyż do ósmego zeszytu nie spotykamy tam ani jednego artykułu w tej sprawie. Dopiero dwudziesta rocznica wybuchu wojny światowej stała się punktem wyjścia ponownej w tym względzie działalności. Cały ósmy zeszyt poświęciła redakcja pamięci wojny światowej. Jeden z redaktorów pisze między innymi w krótkim wstępie: „Jest naszą troską, ażeby walka, którą prowadzimy za sprawę niemiecką, germańską i nordyczną, zawsze była godną porównania ze zbrojną potęgą początku wojny”.

Poza tem spotykamy liczne listy padłych na wojnie studentów, wspomnienia wojenne oraz początek rozprawy generała Wilhelma Haenichena, zatytułowanej: „Die nordische Seele im Kampfe”. Rozprawa ta ciągnie się przez trzy numery pisma.

W numerze dziewiątym obecnego rocznika znajdujemy artykuł E. Armiona, sięgający znowu bardzo daleko w przeszłość germańską, a zatytułowany: „Keilstiss und Kriegskameradschaft der Germanen”. Autor omawia w nim znaczenie i pochodzenie szyku bojowego znanego pod nazwą klina (cuneus). Z powyższego widzimy, że jak na

jedno pismo, poświęcone sprawom zupełnie nie wojskowym, jest tych militarnych artykułów sporo. Jest wysoce prawdopodobne, że ze względu na obecne niemieckie zapewnienia pokojowe mniej się o tych rzeczach pisze, a więcej mówi na zebraniach nietylko związków wojskowych i półwojskowych, ale także i innych, a specjalnie licznych związków niemieckiego ruchu rasowego.

DR. KAROL STOJANOWSKI.

J. Em. ks. kardynał Prymas o Międzyn. Kongresie Eucharystycznym

Jak donosi Polska Katolicka Agencja Prasowa, J. Em. ks. Prymas August Hlond powrócił do Rzymu w dniu 6. bm. Następnego dnia udzielił posłuchania przedstawicielowi KAP-ej, prof. Maciejowi Loretowi, z którym podzielił się wrażeniami z Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego w Buenos Aires:

Wiadomości przesyłane z Kongresu Eucharystycznego przez radio oraz doraźne, częstokroć migawkowe opisy korespondentów dzienników mogły dać tylko częściowe i mimo wszystko niedostateczne pojęcie o tych w istocie niezrównanych dniach, przepojonych pobożnością i uduchowieniem milionowej rzeszy ludzkiej, zebranej dla zmanifestowania swej głęboko odczutej miłości i czci dla Chrystusa Eucharystycznego.

Po zakończeniu i przeżyciu kongresu, w oddaleniu pewnego okresu czasu, łatwiej można ocenić jego ogólno-swiatowe znaczenie. Raz jeszcze przemówiły powszechnie i manifestacyjnie do świata zdrowie, siła i zbawienie, promieniujące z Eucharystji, tak jak przemawiają one codziennie do dusz milionów katolików praktykujących. Widok kongresu mógł być zaimponować i niewątpliwie zrobił wrażenie i poza światem katolickim.

Cała Argentyna, od głowy państwa i rządu począwszy, wzięła udział w kongresie i uczyniła, rzec można, by wypadł on jak najświetniej i jak najgłębsze pozostawił ślady w społeczeństwie. Przygotowanie i organiza-

cja kongresu były wręcz znakomite. A było to zadanie niełatwe.

Komunja dzieci i młodzieży to zjawisko, do którego jesteśmy przyzwyczajeni na kongresach eucharystycznych. W Buenos Aires jednak był to widok niecodzienny. Nie mniej głębokie wrażenie, mówił ks. Prymas, zrobiła Komunja wojska i marynarki argentyńskiej. Generalicja, admirałowie, oficerowie wszystkich stopni i liczne oddziały żołnierzy klęczali w długich szeregach i kolejno przystępowały do Stołu Pańskiego. Mnie właśnie, mówił z przejęciem Jego Eminencja, przypadło w udziale rozdawać Komunię św. braci żołnierskiej.

Najbardziej zaś wzruszającą była chwila, kiedy w czasie ostatniego błogosławieństwa, udzielonego przez legata papieskiego Kongresowi, prezydent Rzplitej oddał Argentynę pod opiekę Chrystusa ująonego w Przenajświętszym Sakramencie.

Legat papieski, kardynał Pacelli, był przyjmowany z honorami monarchszmi, kardynałowie zaś obecni na kongresie z honorami książąt krwi. Jego Eminencja nie miał dość słów uznania dla władz argentyńskich, którzy z życzliwością i gościnnością goświadczał na każdym kroku. To samo również spotkało Jego Eminencję w Brazylii. Wogóle nietylko Argentyna, ale cała niemal Ameryka Południowa złączyła się solidarnie dla uświetnienia kongresu. W społeczeństwie i warstwach kierujących tamtejszych toruje sobie wyraźnie drogę

Kobiety w ciąży muszą się starać o usunięcie każdego zapaarcia stołca przez używanie naturalnej wody gorzkiej Franciszka-Józefa. Zalecana przez lek. Tg 1632.

ideologia katolicka. Czują one, że tylko na tych podstawach mogą budować swą przyszłość i ostać się wśród burzy.

Osobną uwagę poświęcili ks. Prymas i towarzyszący mu księża biskupi Radoński, Okoniewski i Kubina sprawom kolonii polskich w Argentynie i Brazylii. Jego Eminencja zwiedził m. in. Sao Paulo i inne ośrodki w Ameryce Południowej, a ks. biskup Kubina w porozumieniu z ks. Prymasem pozostał jeszcze na trzy miesiące w Ameryce Południowej, celem dokładnego zaznajomienia się z potrzebami tamtejszych Polaków.

Ryż posła Wiślickiego

Sąd marszałkowski, złożony z posłów: Ponikowskiego (Ch. Dem.) jako superarbitra, Nowodworskiego (Klub Narodowy) i Podoskiego (B. B.) jako arbitrow wydał wyrok w sprawie między prezesem Klubu Narodowego pos. Rybarskim a pos. żydowskim z B. B. P. Wiślickim. Wyrok ten brzmi:

„Sąd Marszałkowski stwierdza

„1) że wyrażenie iż poseł Wiślicki jest zawsze zadowolony z każdego ustroju, nie odpowiada rzeczywistości,

„2) że pos. Wiślicki zareagował na zarzuty, uczynione przez b. senatora Truskiera w „Naszym Przeglądzie”,

„3) że poseł Wiślicki nie poddał rozpoznaniu sądu obywatelskiego zarzutów, dotyczących sprawy łuszczenia ryżu, które to zarzuty, zdaniem sądu honorowego, również powinny być wyjaśnione w drodze właściwej.”

Pomijając dwa pierwsze punkty jako dla sprawy nieistotne, stwierdzić należy, że sąd marszałkowski uznał postępowanie pos. Wiślickiego w zarzucanej mu aferze ryżowej za nieodpowiednie. Tak też zrozumiał wyrok sam p. Wiślicki, ponieważ oświadczył dziennikarzom żydowskim, że oddaje sprawę do sądu klubowego B. B.

Przez Wisłę przerzucono nowy, wielki most

Poświęcenia nowego mostu w Toruniu, którego budowa trwała siedem lat, dokonał ks. biskup Dominik

Toruń. (Tel. wł.) Gród wojewódzki Pomorza, Toruń, przeżył w dniu wczorajszym imponującą uroczystość otwarcia nowego wspaniałego mostu na Wisłę. Ponieważ uroczystość ta zbiegła się z rocznicą niepodległości, już poprzedniego dnia miasto przybrało szatańską odświętną, pod wieczór zaś ulicami przeszedł capstrzyk z orkiestrami wojskowymi.

Kolejno oddziały wojskowe, oraz liczne organizacje ze sztandarami, wysłuchały mszy św. polowej, którą odprawił ks. dziekan Sinkowski. Obecny na mszy św. ks. biskup Dominik, sufragan z Pelplina, udzielił wiernym błogosławieństwa.

Zgromadzone oddziały wojskowe, liczne organizacje oraz stowarzyszenia udały się następnie na uroczyste otwar-

wzniósł okrzyk na cześć Rzeczypospolitej i Prezydenta, wiceminister Piasecki, który dokonał przecięcia symbolicznej wstęgi.

Przemówił również ks. biskup Dominik, wspominając o ośmiu ofiarach, które znalazły śmierć podczas budowy mostu. Za spokój duszy tych ofiar odmówiono trzy razy wieczny odpoczynek.

Wiceminister komunikacji p. Piasecki dokonał wczoraj w południe otwarcia nowego mostu w Toruniu.

W niedzielę o godz. 9 rano odbyła się defilada wszystkich oddziałów wojskowych, stacjonowanych w Toruniu, którą z ramienia Ministerstwa Spraw Wojskowych przyjmował gen. Norwid Neugebauer, inspektor armii, w otoczeniu wyższych oficerów z dowódcą O. K. gen. Maksymowiczem Raczyńskim na czele.

W Warszawie przybył specjalnie wiceminister komunikacji p. Piasecki, wiceminister spraw wewnętrznych Korsak, oraz dyrektorzy departamentu Nowicki i Laguna.

Do zgromadzonych tłumów przemówił jako pierwszy prezes komitetu budowy mostu inż. Maćkowski, w imieniu miasta prezydent Bolt, który

Widok nowego mostu w Toruniu. Strzałka wskazuje zejście na bulwar nadbrzeżny po stronie Torunia.

Ks. biskup Dominik poświęcił wkońcu most, poczem otwarto na nim normalny ruch.

Powracające z defilady wojska szły już przez nowootwarty most, a także przechadzały się po nim przez cały dzień tysiączne rzesze toruńczyków, którzy są dumni z gigantycznego dzieła.

Samochód ciężarowy runął z 25 pasażerami z nasypu

2 osoby zmarły w szpitalu — 13 osób rannych

Wstrząsająca katastrofa samochodowa wydarzyła się wczoraj, w niedzielę, wieczorem o godz. 19 pod Komornikami w pobliżu Poznania.

Sprawozdawca „Orędownika“ dowiedział się następujących szczegółów:

Klub sportowy firmy H. Cegielski w Poznaniu przewoził samochodem ciężarowym swych zawodników z Kościana do Poznania. Pod Komornikami z powodu poślizgnięcia się samochodu na szosie, samochód z około 25 pasażerami wyrzucił się i spadł z kilkumetrowego nasypu w pobliżu mostu. Przy przechyleniu się spadającego samochodu pasażerowie wypadali przez barjerę żelazną, doznając ciężkich obrażeń.

Na miejscu stawiono się pogotowie ratunkowe, które przewiozło do szpitali poznańskich 15 osób, przeważnie ciężko rannych.

Stan kilku osób budzi poważne obawy.

Szofera, który kierował samochodem ciężarowym, 57-letniego Michała Werembka z Poznania, zatrzymała policja.

Więść o katastrofie wywołała wstrząsające wrażenie w całym Poznaniu.

Katastrofa wydarzyła się na szosie pod Komornikami

w odległości 18 kilometrów od Poznania.

Według zasięgniętych przez nas informacji, szczegóły katastrofy są następujące:

Wracający z meczu piłkarskiego w Kościanie samochód ciężarowy, wiozący do Poznania

zawodników Klubu Sportowego H. Cegielski

uległ katastrofie w niewyjaśnionych jeszcze okolicznościach.

Według jednej z wersji samochód najechał na kamień, nadrzucił na śliskiej nawierzchni i

spadł z kilkumetrowego nasypu dół przez barjerę, okalającą szosę.

Dla jadących nie było możliwości ratunku. Kilku z nich spadło na barjerę, inni pozostali w samochodzie lecącym w przepaść.

Zpod szczątków rozbitego samochodu

rozległy się jęki rannych.

Wezwano pomoc miejscową i pogotowie ratunkowe (86-66).

Lekarze w ciemności, przy niedostatecznym świetle gasnących co chwila wskutek podmuchu wiatru lamp i reflektorów samochodów przystąpili do opatrywania rannych. Do pomocy stanął też znany internista poznański p. dr. Tuszewski ze Szpi-

tala S. S. Elżbietanek, jadący przypadkowo do pacjenta samochodem sanitarnym Pogotowia Lekarskiego (55-55) i zarządził przewiezienie kilku poranionych zajmowanym przez siebie samochodem.

Według dotychczasowych stwierdzeń większość pasażerów odniosła rany. Na około 25 pasażerów

15 odniosło pokaleczenia.

Siedmiu ciężko poranionych poddano w szpitalu miejskim w Poznaniu natychmiastowej operacji. Lżej pokaleczonych przewieziono do szpitala Przemienienia Pańskiego.

Ofiary wypadku

Większa część poranionych, to pracownicy firmy H. Cegielski w Poznaniu.

Ustaliliśmy następujące nazwiska poranionych w katastrofie: **Stanisław Oczkowski** (Gen. Kosińskiego 8) — ma złamanie podstawy czaszki — jest w szpitalu miejskim; **Zygmunt Górski** (Górna Wilda 152) — odniósł potłuczenia potylicy i złamanie sklepienia czaszki (stan jego jest bardzo ciężki — szpital miejski; **Ignacy Kołodziej** z Poznania — rana płatowa po przeź głowę (zdarcie skóry) i wstrząs mózgu — szpital miejski; **Leon Jagodziński** (Fabryczna 21) — rana wargi dolnej i górnej, zmiążdżenie dłoni i wstrząs mózgu — szpital miejski; **Wacław Kniat** z Poznania — ogólne potłuczenia i wstrząs mózgu, **Adam**

Stan niektórych lżej pokaleczonych umożliwił im opuszczenie szpitala jeszcze w dniu wczorajszym, po opatrunku lekarskim. Jeden z poranionych utracił przytomność.

Jeżeli chodzi o poranionych ciężko, to dwóch z nich jest poważnie zagrożonych i

jest obawa o ich życie.

Wszyscy z poddanych operacji w szpitalu miejskim, mają uszkodzenia czaszki, jak złamanie, wgniecenia itp.

Przewóz poranionych ofiar katastrofy do szpitala nastąpił sprawnie i szybko, a ofiarą pracownicy lekarzy zasługują na podkreślenie.

Dzięczkowski (ul. Romana Szymańskiego 7) — rana nosa i złamanie żeber — szpital miejski; **Brunon Fiebig** (Gen. Umińskiego 5) — rana potylicy i wstrząs mózgu — szpital miejski; **Franciszek Garstecki** (ul. Czajcza 12) — krwawy wylew ponad i poniżej oka — szpital miejski; **Teodor Graczyk** — 20 lat — z Zabikowa — złamanie szczęki dolnej; **Czesław Kępiński** — 20 lat — (Górna Wilda 160) rana tłuczona głowy, uszkodzenie kręgosłupa — Szpital Przem Pańskiego; **24-letni Edmund Perz** (Górna Wilda 190) — okaleczenia podudzia prawego; **Adam Dyczkowski** (Romana Szymańskiego 7), kapelmistrz, ogólne potłuczenia i wstrząs mózgu; **Leon Malicki**, kanonier, złamanie ręki.

Dwie ofiary zmarły w szpitalu

Straszna katastrofa samochodowa, która wydarzyła się pod Komornikami i pociągnęła za sobą śmiertelne ofiary.

W szpitalu miejskim zmarli ciężko poranieni **Stanisław Oczkowski** (ul. Generała Kosińskiego 8) i monter **Zygmunt Górski** (Górna Wilda 152).

U dalszych sześciu ofiar katastrofy, znajdujących się w szpitalach, niema bezpośredniej obawy utraty życia. Jakkolwiek stan kilku ofiar jest poważny, jest nadzieja utrzymania ich przy życiu.

Przytrzymanego wczoraj tymczasowo szofera 57-letniego Michała Werembka z Poznania policja zwolniła.

Zamiast 8 miesięcy posiedzi w kryminale 7 lat

Skazanie rzezimieszka w drugiej instancji

Rogoźno (rm.) Znany na tut. terenie rzezimieszek Józef Kaczmarek zasądzony został w październiku ub. r. przez sąd grodzki w Rogoźnie na 8 miesięcy więzienia. Na ławie oskarżonych zasiadł również wspólnik Kaczmarka, Józef Piątek, który otrzymał taką samą karę.

Złodzieje zapowiedzieli apelację od wyroku i w tych dniach odbyła się

przed sądem okręgowym w Poznaniu druga rozprawa.

Po przeprowadzonej rozprawie sąd skazał każdego z nich na 2 lata więzienia, wymierzając Kaczmarkowi dodatkowo 5 lat domu poprawy.

Skradziony łup przenosili przez zieloną granicę

Tczew (at). Na początku bież. r. w miejscowościach, położonych na pograniczu polsko-gdańskim po stronie wolnego miasta Gdańska dokonała dobrze zorganizowana banda włamywaczy wielu zuchwałych kradzieży.

M. in. dokonano włamań we wsiach gdańskich Paglan, Drentzdorf, Güttland, Geschken, Schwintsch, Lenzlan, Otominie i Sobowidzu, gdzie obrabowano biura tamt. dworca kolejowego. Łupem włamywaczy padły przedmioty codziennego użytku, jak garderoba, bielizna, zastawy stołowe, narzędzia rzemieślnicze i t. p. wartości kilkun-

stu tysięcy guldenów gdańskich.

Podjęte przez żandarmerję gdańską dochodzenia doprowadziły do ustalenia, że włamywacze pochodzą z Polski i że skradziony łup przenoszą w nocy przez zieloną granicę. Przy udziale policji tczewskiej udało się szajkę zlikwidować, przyczem aresztowano 20-letniego Stefana Siewerta i 21-letniego Piotra Latuszewskiego.

Na rozprawie sąd na podstawie częściowego przyznania się skazał Siewerta na 4 lata więzienia, łącząc karę na 2 i pół roku, a Latuszewskiego za wszystkie wypadki na 36 miesięcy, łącząc karę na półtora roku.

Pierwszy pociąg popularny z Poznania do Łodzi

Pierwsza wycieczka pociągiem popularnym do Łodzi odbędzie się w dn. 18 i 19 bm. staraniem Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowej w Poznaniu i B. P. Wagons-Lits-Cook. Wyjazd z Poznania w niedzielę 18 bm. o godz. 6,10 rano, powrót do Poznania następnego dnia pod wieczór. Cena przejazdu w obie strony 11,40 zł. Na dojazd z prowincji 70 proc. zniżki. Po drodze po-

ciąg zatrzymuje się w Środzie, Jarocinie, Pleszewie, Ostrowie i Kaliszu.

Uczestnicy będą mieli możliwość zwiedzenia łódzkich zakładów przemysłowych. Tanie noclegi zapewnione.

Karty uczestnictwa wydaje Biuro Podróży Wagons-Lits-Cook, Poznań, ul. B. Pierackiego 12. Na prowincję karty wysyła się za zaliczeniem pocztowym.

Nadużycia b. komandora

Gdynia, 11. 11. B. komandor marynarki wojennej Borys Mohuczy stanie wkrótce przed sądem, oskarżony o oszukiwanie nadużycia na szkodę skarbu państwa. Mohuczy, będąc komendantem okrętu wojennego „Wilja“, który przebywał w porcie wojennym w Cherbourgu, zwrócił się do ambasady polskiej w Paryżu o wyasygnowanie mu 50.000 franków na żołd dla załogi, przyczem zapewniał, że po powrocie do Gdyni zawiadomi Urząd Marynarki Wojennej, która pieniądze zwróci ambasadzie.

Mohuczy, otrzymawszy z ambasady pieniądze, użył je na własne cele i za to stanie przed sądem.

Zagadkowa śmierć

Krotoszyn (kz). W Orpiszewie — Baszynie zmarło wśród tajemniczych okoliczności, dwutygodniowe niemowlę płci żeńskiej. Zachodzi podejrzenie, że dziecko zostało przez matkę, Pelagję Kozłowską, robotnicę folwarczną otrute.

Również w Orpiszewie pochowano bez zezwolenia policyjnego dwudniowe niemowlę płci żeńskiej, córkę Cecylii Szymanek.

Sledztwo w obu wypadkach objął prokurator sądu okręgowego w Ostrowie, który zarządził sekcję zwłok.

Dur brzuszny

Gębice (gl). Na terenie wsi Siedluchno zanotowano kilka zachorzeń na dur brzuszny. Władze sanitarne wydały szereg zarządzeń i przeprowadziły bezpłatne szczepienia ochronne.

Świątokradztwo

Inowrocław (kg). Kościół farny pod wezwaniem św. Mikołaja znany w Polsce z tego, że w jego zakrystji podczas rokowań z zakonem krzyżackim królowa Jadwiga przepowiedziała Grunwald i upadek zakonu, padł w sobotę ofiarą świątokradztwa.

Zakrystjan zamykając wieczorem kościół, stwierdził na ołtarzu brak pięciu srebrnych lichtarzy. Natychmiast wdrożone sledztwo doprowadziło w ciągu 24 godzin do ujęcia świętokradcy, którym okazał się Walenty Walczak. Skradzione lichtarze w całości odebrano i zwrócono kościołowi, a świątokradcę osadzono w areszcie.

Napad rabunkowy

Oborniki (ri). W sobotę wieczorem, w pobliżu majątności Zalewo, w pow. obornickim, dwóch nieznanym osobnikom napadło na robotnika Wojciecha Spiechuńskiego z Zalewa i pod groźbą broni palnej zrabowali mu książeczkę P. K. O., weksle i inne przedmioty. Poza tem rabusie nie wyrazdzili Spiechuńskiemu żadnej krzywdy.

Zwycięstwo łódzkich bokserów w Poznaniu

W Poznaniu odbyło się spotkanie pięściarskie „I. K. P.“ (Łódź) — „Sokół“ (Poznań), zakończone zwycięstwem drużyny łódzkiej w stosunku 11:5. Na zdjęciu widzimy obie drużyny. Stoją od prawej: Konarzewski (sekundant), Kręnc, Wurm, Chmielewski, Garnarek, Taborek, Woźniakiewicz, Spodenkiewicz Gruba (wszyscy I. K. P.) i Majchrzycki (sekundant); stoi w ubraniu na prawo: Sikorski, kierownik drużyny Łódzian; kłęczą, od prawej: Tilgner, Leśniak, Rogowski, Misiurewicz, Giel, Kawczyński, Woźniak i Pella. U dołu na zdjęciu sędzia p. Derda wlicza Garnarkę, pokonanego przez Misiurewicza przez k. o.

W Nowym Jorku odbył się w tych dniach wielki bal na cele dobroczynne. Bal uroczono żywymi obrazami według dzieł znanych mistrzów. Jeden z tych żywych obrazów był odtworzeniem znanego dzieła Moneta „Dziewczeta w ogrodzie”. Zdjęcie powyższe przedstawia nam właśnie ową „żywą” kopię oryginału.

Telegram nie w porę

Nowy współpracownik — Oględziny skarbcia — Szczyt obowiązkowości

Krótko przed godziną 6 wieczorem, w biurze znanego hurtownika diamentów i drogocennych kamieni, Roberta Morrison w Amsterdamie, zjawił się młody, wytwornie ubrany mężczyzna, prosząc o widzenie się z właścicielem firmy. Wprowadzony przez służącego do gabinetu szefa, przybysz skłoniwszy się uprzejmie zapytał:

— Czy mam zaszczyt rozmawiać z p. Robertem Morrison'em?

— Do usług! — odpowiedział siedzący przy biurku, poważny siwy jegomość.

— Jestem Ryszard Neubert. Przychodzę objąć zaofiarowaną mi w interesie Szanownego Pana posadę. Przyjechałem trochę wcześniej, aniżeli było umówione, ponieważ mój następca w firmie Borton i C-ie, również już wcześniej objął posadę, wobec czego stałem się tam zbędnym.

— Witam pana serdecznie, panie Neubert! — rzekł Robert Morrison, ściskając przybyłego rękę — niezmiernie rad jestem, że pan już dzisiaj przybywa. Mam właśnie trochę wolnego czasu, więc mogę panu odrazu w ogólnych zarysach przedstawić zakres jego przyszłej pracy. Tak znakomicie zarekomendowała pana firma Borton i C-ie że mogę bez namysłu zapoznać go z wszystkimi działami przedsiębiorstwa.

W zakończeniu półgodzinnej rozmowy, hurtownik drogich kamieni rzekł:

— A teraz przejdziemy jeszcze do skarbcia, rzucić okiem na obecny zapas towaru.

To mówiąc, Morrison powstał i wyjąwszy z kieszeni klucz wielce osobliwego kształtu, otworzył obite stalowym pancernem drzwi, prowadzące do sąsiedniej ubikacji.

W świetle zapalanej lampy elektrycznej, rozłożone na stołach i półkach drogic kamienie, połyskiwały kolorami tęczy. Rubiny, szmaragdy, szafiry, turkusy, rzucały barwne plomienie; paliły się olbrzymie brylanty... Na Neubercie bogactwa te nie zdawały się wywierać wrażenia. Był przecie fachowcem, dla którego wszystkie te pyszności były jedynie przedmiotem handlu. — Morrison zwracał nowemu współpracownikowi uwagę na niektóre szczególnie piękne okazy. Co do nich, toczyły się już rokowania z Paryżem, dokąd za parę dni miał szef wyjechać. Po oględzinach opuszczono skarbiec, który Morrison starannie zamknął. — Nałożywszy palta, obaj panowie opuścili lokale firmy: Schodząc po schodach, Morrison zapytał:

Gdzie pan zamieszkał panie Neubert?

— Jak dotąd, nigdzie! Prosto z dworca udało mi się do pana. Bagaż zostawiłem na kolei.

— Polecam panu „Grand Hotel”. Będzie pan bardzo zadowolony.

Po chwili rozstali się. Morrison wsiadł do samochodu, udając się do swej podmiejskiej willi. Neubert, zapalwszy papierosa, oddalił się powolnym krokiem.

O godz. 9 wieczorem Morrisonowi doręczono telegram. Adresat, nie wierząc własnym oczom, czytał:

„Skutkiem choroby przybycie piętnastego niemożliwe. List w drodze. Ryszard Neubert.”

Morrison stanął skamieniały. Po chwili oprzytomniawszy począł rozważać: Depesza była nadana w Rotterdamie, a więc tam, gdzie Neubert dotąd u firmy Borton i C-ie pracował... O szóstej wieczorem Neubert był u niego w biurze, a o pół do siódmej tegoż wieczoru ten sam Neubert depeszuje z Rotterdamu, że jest chory i na 15-go stawić się nie może. Co to znaczy? Mistyfikacja jaka czy sztuczka? W każdym razie trzeba jutro zaraz wyjaśnić. Albo może lepiej dziś jeszcze. I w rezultacie tych rozważań, po upływie pół

godziny, Morrison wchodził do gabinetu najlepszego miejscowego detektywa. Ten, wysłuchawszy uważnie powiadania hurtownika drogich kamieni rzekł:

— To jest bardzo poważna sprawa. Nie mamy chwili do stracenia.

Morrison pobiadał.

— Czy pan rzeczywiście sądzi, że zagrożą tak wielkie niebezpieczeństwo.

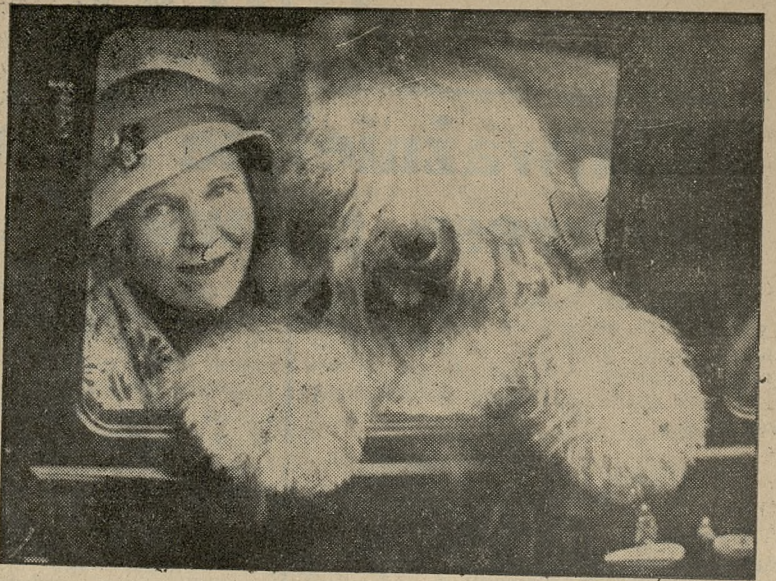
— Może pan być pewny, że ów samozwańczy Neubert jeszcze dzisiejszej nocy wykona zamach na pański skarbiec. A zatem do dzieła!

Około północy, według szczegółowo obmyślanego planu detektywa, w pograżonym w ciemnościach lokalu firmy Morrisona urządzono zasadzkę. Wolno wlokły się długie godziny. Zegary wydzwoniły pierwszą i drugą. W tem posłyszano szmer przekraczającego w drzwiach wchodowych klucza. Jakiś cień wsunął się do pokoju. Na umówione hasło, zabłysły światła i dwóch posłych agentów rzuciło się na późnego gościa. Ten oniemiały z przerażenia, upuścił trzymaną w ręku walizkę, z której z brzękiem potoczyły się na podłogę różne „kasiarskie” narzędzia. Na rękach włamywacza zadzwoniły kajdanki. Teraz Morrison stał się złośliwy:

— To już szczyt obowiązkowości, panie „Neubert” — zawołał — przecież biura otwieramy dopiero o ósmej rano!

W toku dochodzeń okazało się, że pojmany osobnik był znanym i poszukiwanym „pogromcą” kas pancernych. Mając za „narzeczoną” córkę odźwiernego domu, w którym zamieszkiwał prawdziwy

Hodowla psów jest niewątpliwie najczęściej rozwinięta w Anglii; wystawy psów w Londynie przyniosą najciekawsze okazy. Na obecnej wielkiej wystawie budzi podziw powyższą „Peruka”, z pod której oczu psa wcale nie widać. Lady Rosemary i lord John Barrett wyruszają również ze starego zamku angielskiego w Chesham, by wziąć udział w polowaniu.

Popularna pielgrzymka do RZYMU

pod protektorem Jego Ekszellenccji Księdza Biskupa Dr. K. Tomczaka (3. I. — 13. I. 1935 r.) połączona ze zwiedzaniem Neapolu, Padwy, Wenecji i Wiednia. Ilość miejsc ograniczona. Ceny od zł. 425. O przyjęciu decyduje kolejność zgłoszeń **Wagons-Lits-Cook w Poznaniu, ul. Pierackiego 12.** ng 1

Ryszard Neubert, zbrodniarz był dokładnie poinformowany o projektowanej przez Neuberta zmianie posady i związanych z tem szczegółach i postanowił na parę dni przed oznaczonym terminem zagrać rolę nowego współpracownika bogatej firmy Morrison'a i w tym celu byłby... k z płaćka, gdyby nie ów telegram — nie w porę. Kr.

Drobiazgi naukowe

Zbudowane z wielkim przepychem statki cesarza Caliguli, które wydobyto z jeziora Nemi, zawierały gwoździe, składające się z 99,71 proc. czystej miedzi i dzisiaj jeszcze są zupełnie odpowiednio do użytku. Znaleziony w wodociągach rzymskich ołów, pochodzący także z przed 2000 lat, jest prawie 100-procentowo czysty i odpowiada, podobnie jak miedź, miarodajnym dzisiaj dla przemysłu warunkom.

Pingwiny, zaludniające w miliardach lody bieguna południowego osiągają w pływaniu znaczną szybkość, bo 36 km na godzinę. Są one szybsze od wielorybów i rekinów. Pingwin pływa przy pomocy swych skarlłowacalnych skrzydeł, jak inne zwierzęta wodne przy pomocy płetw. Żegluga spodziewa się po naukowych badaniach tych pływaków cennych wskazówek. Skonstruowano już łódź pletwowa, która usiłuje użytkować dotychczasowe doświadczenia, mianowicie zaś posiada zapęd w tem samym miejscu, w którym u pingwina znajdują się skrzydła. Łódź ta podobno poszczycić się może większą szybkością, niż podobne łodzie konstrukcji dotychczasowej.

Piękny ten nastrojowy obrazek przedstawia pracę nad odnowieniem i przemalowaniem najpiękniejszego podobno jachtu żaglowego w Ameryce, własności obecnie milionera Nelsona Wardena. Koszta upiększenia tego jachtu wynoszą 50 tysięcy dol.

Wyznanie.
Matka: — Jeżeli sam się przyznasz, że to ty stukłeś szybę, to podaruję ci karę. Jaś (po namyśle): — Wiesza, mam, jeżeli mi pozwolisz jeszcze dzisiaj pójść do kina, to się przyznam.

Władysława Markiewiczówna wystąpi w sali św. Marcina z własnym recitalem fortepianowym w dniu 14 listopada o godz. 20-tej. Entuzjastyczne przyjęcie, jakiego doznała ta świetna pianistka w Berlinie, Warszawie, Paryżu, Lwowie, Krakowie, Bydgoszczy i Katowicach, gdzie jest od trzech lat profesorką najwyższego kursu w Państw. Konserwatorium Muzycznym, pozwala nam przypuszczać, że i cały muzyczny Poznań zapełni szczerze naszą salą koncertową, by podziwiać fenomenalną grę tej młodej pianistki, wielki talent kompozytorski i wysokiej miary muzykalność. W programie utwory Bacha, Brahmsa, Skrjabin, Markiewiczówna, Debussyego, de Falla i in. Bilety w firmie „Irys”, ul. św. Marcina 8.

TEATRY

Teatr Wielki

We wtorek „Czarta i Kasia” opera komiczna Dworzaka, która w zabawny sposób, w oprawie pięknej muzyki, porusza takie zawile problemy jak miłość, piekło, magnetyzm pieniądza itp. Ale nie tylko ludowy humor treści, nie tylko piękne melodie przyczyniają się do powodzenia „Czarta i Kasia”. Działają tu: świetna reżyserja J. Munclinger, naczelnego reżysera Narodnego Divadla z Pragi, sprowadzonego specjalnie dla wyreżyserowania „Czarta i Kasia” do Poznania, mistrzowskie prowadzenie orkiestry przez dyr. dr. Latoszewskiego, piękne dekoracje Szpingiera, ciekawe kreacje aktorów z p. Janowską „Kasią” i Szpingierem „Czartem” na czele, oraz powiększone zespoły chóru i baletu. W środę operetka „Piękny jest świat” Lehara.

Z Teatru Nowego

Dziś w poniedziałek, oraz jutro we wtorek nieśmiertelne arcydzieło Mickiewicza „Dziady”, w nowej oryginalnej inscenizacji T. Trzcńskiego, przepięknych w prostocie swej koncepcji dekoracjach.

Już w dawnych czasach stwierdzono naukowo, że cukier dodaje mięśniom siły, wzmacnia obieg krwi i działa kojąco na system nerwowy. Jest on zatem nieocenionym środkiem do wzmacniania organizmu. Fakt ten winien nakłonić każdego do możliwie częstego spożywania cukru w każdej postaci. Nadaje się do tego szczególnie proszek budyniowy Dra Oetkera, z którego za pomocą mleka, masta i cukru sporządzić można łatwo wspaniałe budynki. Jeden z najtańszych i najlepszych deserów.

W sobotę, 10 listopada 1934 r. zasnęła w Bogu, po cierpliwie znoszonych cierpieniach, opatrzona Sakramentami św., moja najdroższa żona, nasza najukochańsza i nigdy niezapomniana matka, teściowa, babcia, siostra, szwagierka i ciocia, ś. p.

z Kosowiczów

Anna Wysocka

przeżywszy lat 69. Pogrzeb odbędzie się w środę, 14 bm. o godz. 3-ciej po południu z kostnicy Zakładu św. Łazarza w Górczynie przy ul. Sielskiej na cmentarz górczyński. Msza św. żałobna odprawi się w czwartek, 15. bm. o godz. 9 w kościele O. O. Zmartwychwstańców na Wildzie.

W głębokim i nieutulonym żalu pogrążona

rodzina.

zg 8008

Osobnych uwiadomień nie wysyła się.

Dnia 10 listopada 1934 r. zasnął w Bogu, zupełnie nagle i niespodziewanie, opatrzone ostatnimi Sakramentami św., mój najdroższy mąż, nasz najukochańszy ojciec i dziadek, ś. p.

Ignacy Krause

emeryt. wiceprezes Dyr. Poczty i Telegrafów

przeżywszy lat 75. Pogrzeb odbędzie się we wtorek, 13 listopada 1934 r. o godz. 18 z kostnicy na cmentarzu farnym przy ul. Bukowskiej, o czym zawiadamiają Krewnych, Przyjaciół i Znajomych

Pg 8080-57,432

w ciężkim smutku pogrążeni
żona, syn, synowa i wnuki.

Poznań, Wielkie Garbary 4.

Najst. Zakł. Pogrz. P. Pasecki. Poznań. Klasztorna 14, tel. 27-69.

W środę, dnia 14 listopada o godzinie 9-tej odbędzie się w kościele św. Marcina

nabożeństwo żałobne

za spokój duszy ś. p.

Dr. Bolesława Krysiwicza

o czym Krewnych i Znajomych, życzliwych pamięci Zmarłego, zawiadamiają

zg 8004

żona i dzieci.

ś. p.

Marja z Lubeckich

Adamowa Janiszewska

I. voto generałowa Kuźmińska

opatrzona św. Sakramentami zasnęła w Bogu dnia 11 listopada 1934 r. w Poznaniu. Pogrzeb odbędzie się we wtorek, dnia 13 listopada r. na cmentarzu parafialnym w Buku o godzinie 10.

zg 8009

W smutku pogrążeni

mąż i syn.

Msza św. żałobna

za spokój duszy

śp. Stanisławy Jeskowej

i śp. Marylki Jeskównej

odprawi się w środę, dnia 14. bm. rano o godz. 8-mej w kościele św. Michała Archanioła przy ul. Śniadeckich.

O modlitwę dla drogiej nam Zmarłej proszą

Pg 8077-46,1

Juljusz Jeske z córkami.

†

W sobotę, 10. 11. 1934 r. wieczorem, zmarł nagle, opatrzone św. Olejami, nasz bardzo gorliwy prezes Konferencji męskiej św. Wincentego à Paulo przy Farze, ś. p.

Ignacy Krause

Pogrzeb we wtorek, 13. bm. o godz. 4 po południu z kostnicy cmentarza farnego przy ul. Grunwaldzkiej.

zg 8005

Bracia Konferencji.

Selera angielska

bogata w witaminy, o smaku nadzwyczaj przyjemnym. Spożywać można w stanie surowym z solą lub gotowanym jako jajzynę, poleca

Gdański Dom Del. katesów

M. Rolnicki - Poznań,

Fr. Ratajczaka 36

dz 4159

STEMPLE
KROMCZYŃSKI
Św. MARCIN 47

Pg 7904

"HAFTOPLIS"

wykonuje мереżkę, okretkę, dziurki wykończenie szali, falban, plisowanie, dekatyzowanie, hafty, monogramy, tarcze gimnazjalne, obciąganie guzików, nadrabianie stóp, podnoszenie oczek terminowo - najtaniej

STARY RYNEK, wejście Wienkowska, filja św. Marcin 27 i Romana Szymańskiego 1.

Pg 7449-37,45

Maszynę

krawiecką, Singera w dobrym stanie tanio sprzedam. Poznań, ul. Asnyka 3, m. 8 (Jeżyce). tel 27 740

PRZEDSTAWICIELA branży wódczanej

na woj. Poznańskie poszukuje od zaraz dobrze zaprowadzona fabryka wódek, wytwornia win i soków owocowych. Zgłoszenia do Biura Ogłoszeń „PAR”, Al. Marcinkowskiego 11 pod nr. 46,2

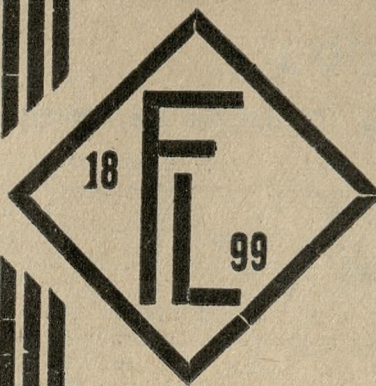
Pg 8077-46,2

Kawaler

dobrze usytuowany, na zapewnionym, pierwszorzędnym stanowisku w Poznaniu, pragnie poślubić przystojną brunetkę z beznagannym wychowaniem, z dobrego domu, bez posagu, wiek 30-36 lat. Łask. zgłoszenia upraszam do Kurjera Poznańskiego pod zg 7984. Anonimów proszę nie przysyłać.

KONFEKCJA

DAMSKA
MĘSKA
DZIECIĘCA

ODDZIAŁ MIAROWY

SKŁAD SUKNA

F. LISIECKI i S-KA

Sp. z o.o.

STARY RYNEK 49 POZNAŃ STARY RYNEK 49

Jak ochraniać

c e r e

PRZED NIEPCGODĄ

Właśnie spotkałam kobietę, która jest smuszone przebywać na powietrzu niezależnie od pogody, wystawiając swą twarz na szkodliwe działanie zimna, deszczu lub wiatru. A jednak cera jej jest tak cudownie świeża, gładka i delikatna, że zapytałam jak unika ona szkodliwego działania nie-pogody i tworzenia się czerni i stwardnienia skóry. Oto jest prosty przepis:

Należy stosować znakomity paryski Krem Tokalon (kolor

różowy) co wieczór. Odywia on i odmładza skórę podczas snu. Krem zaś Tokalon Odywca koloru białego, należy stosować co rano. Ma on właściwości wybielać, wzmacniające i ściągające skórę, usuwa rozszerzone pory i wagi, oraz usmierza rozdrażnione gruczoły. Każda kobieta będzie zdumiona i zachwycona gładką, delikatną, matową piękną, jaką nada jej czerzo ten sposób stosowania Kremu Tokalon.

GŁADKA, BIAŁA,
AKSAMITNA SKÓRA
TO NAJWIĘKSIY
POWAB KOBIETY

Bank Ludowy w Miłosławiu

poszukuje zaraz

Członka Zarządu

Bankowcy wykwalifikowani, obeznani z pracą w spółdzielniach kredytowych zechcą zgłoszenia z podaniem warunków, odpisem świadectw przesłać do Brnku Ludowego w Miłosławiu. Oferty niewzględnione/ pozostaną bez odpowiedzi. ng 12 700

Wspólnika

poszukuje zaraz z kapitałem 10.000 zł. Zgłoszenia proszę skierować pod: Fabryka Zamków Budowlanych, Więcbork - Pom. Skr. Pocht. 6. zg 8000

